

библиотека
НЕРА
чита за
BAS

ON-LINE > www.alnari.rs
MAIL TO > office@alnari.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Ring of Earth

Copyright © by Chris Bradford, 2010
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2012

ISBN 978-86-7710-735-2

MLADI
SAMURAJ
KRUG ZEMLJE

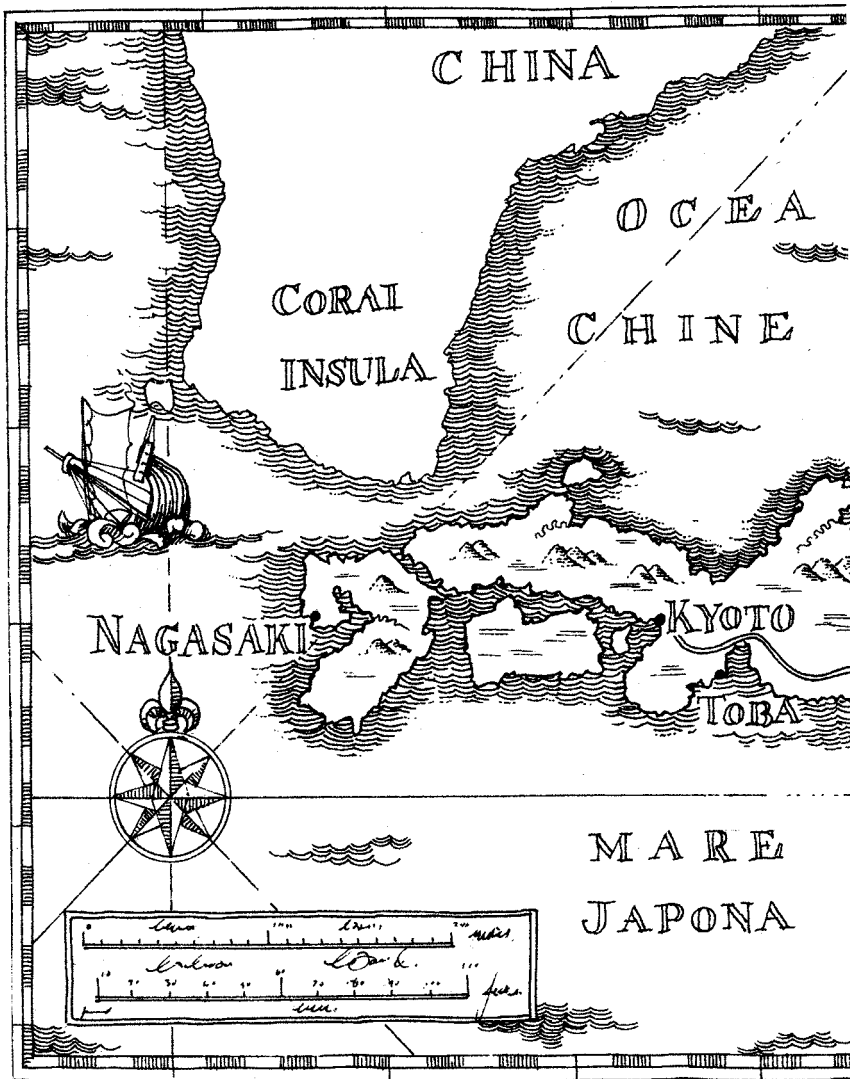
KRIS BREFDORD

Preveo Vladan Stojanović

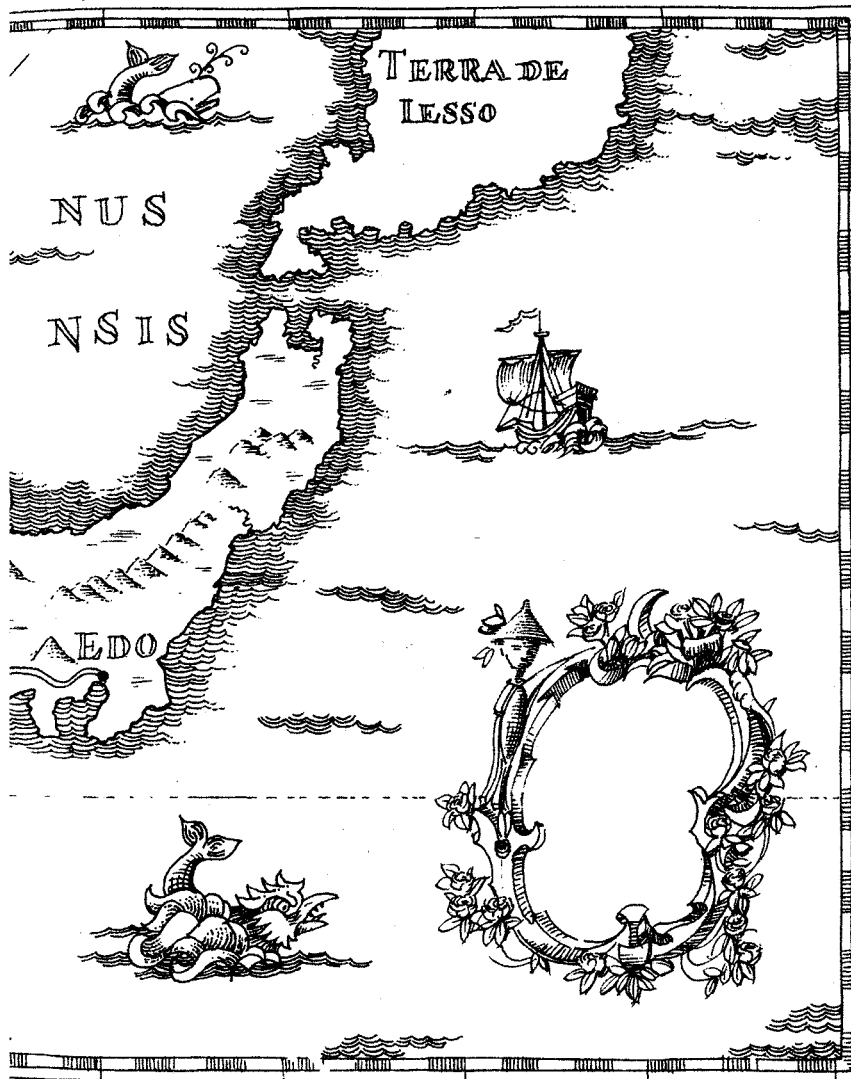

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

PUT ZA TOKAIDO

Za moju sestru Karen

PISMO

Japan 1614. godine

Najdraža Džes,

Nadam se da će ovo pismo stići do tebe. Sve ove godine proveo sam izgubljen na moru. Biće ti drago da saznaš da sam živ i zdrav.

Otac i ja smo stigli do Japana avgusta 1611. godine. Žao mi je što moram da ti kažem da je ubijen u napadu na naš brod, Aleksandriju. Ja sam jedini preživeli član posade.

Poslednje tri godine sam uživao zaštitu japanskog ratnika, Masamota Takešija. Učio sam u njegovoj školi za samuraje u Kjotu. Bio je veoma pažljiv prema meni, ali mi život nije bio lak.

Plaćeni ubica, nindža po imenu Zmajevu Oko, unajmljen je da ukrade očev priručnik (siguran sam da se sećaš koliko je otac cenio navigacioni priručnik). Nindža je izvršio povereni mu zadatak. Uspeo sam da ga povratim uz pomoć prijatelja, samuraja.

Isti nindža je ubio našeg oca. Znaj da je plaćeni ubica mrtav, iako te to neće utešiti. Pravda je izvršena. Nindžina pogibija neće nam vratiti oca. Mnogo mi nedostaje. Teško mi je bez njegovog vođstva i zaštite.

Japan je pogođen građanskim ratom. Stranci poput mene više nisu dobrodošli. U bekstvu sam, progonjen od zvaničnih vlasti. Idem ka jugu, preko neobične i egzotične zemlje. Cilj mi je luka Nagasaki. Nadam se da ću tamo naći brod koji plovi za Englesku.

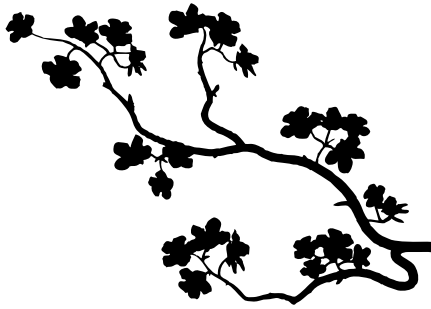
Putujem drumom za Tokaido, prepunim opasnosti. Goni me veliki broj neprijatelja. Ne brini za mene. Masamoto me je obučio za samurajskog ratnika. Borbom ću prokrčiti put do tebe.

Nadam se da će mi se jednog dana ukazati prilika da ti lično ispričam čitavu priču...

Nek te Bog čuva, sestrice, do tog srećnog dana.

Tvoj brat, Džek

GAJDŽIN SAMURAJ

Japan, leto 1614. godine

„Hej, stranče, sediš na mom mestu!“, zarezao je samurajski ratnik.

Džek je prestao da srče supu s rezancima. U neuglednoj krčmi u Šonou, poštanskoj stanici na putu za Tokaido, bilo je puno praznih klupa. Odlučio je da se ne protivi samuraju. Kliznuo je na drugi sto, ne dižući glavu, pokrivenu širokim slamnatim šeširom. Nastavio je da jede, pogleda uprtog u činiju vrele supe.

„Rekao sam da sediš na *mom* mestu“, ponovio je samuraj. Ruka mu je preteći počivala na balčaku mača. Iza njega su se pojavila još dva para sandala.

Džek se upinjao da očuva prisebnost. Stigao je do ovog drumskog svratišta bez ozbiljnijih problema. Nadao se da će tako i ostati.

Znao je da će to biti teško u ratom opustošenom Japanu. Samurajski gospodar *daimjo* Kamakura nakon pobeđe u građanskom ratu proglasio se šogunom, vladarem Japana. Zemlja je bila puna ratobornih samuraja, pod njegovim zapovedništvom. Maltretirali

su stanovništvo, a pogotovo pripadnike nižih slojeva, pijani od pobeđe, sakea i novostečene moći.

Džek je na prvi pogled izgledao kao skromni zemljoradnik ili lutajući hodočasnik. Nosio je neupadljivi plavi kimono, sandale i kupasti, slamnati šešir – prepoznatljivo obeležje seljaka i budističkih sveštenika. Široki obod skrivao je crte lica stranca.

„Seo si na mesto mog prijatelja.“

Saborci krupnog nasilnika su se zakikotali. Džek je shvatio da se našao u veoma nezgodnoj situaciji, iz koje se neće tako lako izvući. Biće najbolje da što pre napusti krčmu. Naći će se u velikoj nevojlji, ako otkriju ko je. Kao stranac, *gajdžin*, bio je potencijalna meta odmazde. Šogunov prvi proglas po stupanju na vlast bio je zabrana prisustva stranaca i hrišćana na teritoriji čitave zemlje. Naređeno im je da smesta napuste Japan ili da se suoče s kaznom. Nekim preterano revnosnim samurajima činilo se da stranci ne napuštaju Japan dovoljno brzo. Na kratkom putovanju od Tobe do puta za Tokaido prošao je pored izmrcvarenog tela zlosrećnog hrišćanskog sveštenika. Visilo je s drveta i lagano trulilo na suncu.

„Brzo ću pojesti supu i odmah nastaviti put“, odvratio je Džek na besprekornom japanskom.

Bio je isuviše gladan da bi ostavio polupraznu zdelu. Štapićima je punio usta rezancima. Četiri dana od rastanka s prijateljima nije pojeo ništa toplo.

„NE MOŽEŠ! Ostavi tu supu i tornjaj se odavde!“, naredio mu je samuraj. Tresnuo je pesnicom o sto.

Činija se zakotrljala po podu. Njena sadržina se prosula po tvrdo nabijenoj zemlji. Malobrojni putnici-namernici zaždili su ka vratima. Kelnerica se svila iza šanka, pored uplašenog oca.

Džek je po prvi put podigao glavu. Bio je prinuđen da se suoči s napadačem.

Zdepasti samuraj s pacovskim brčićima i žbunastim crnim obrvama zapanjeno je zurio u dečakove plave oči i plavu kosu.

„*Gajdžin!*“, procedio je.

Džek je ustao. Bio je viši od velikog broja japanskih muškaraca, iako je imao samo petnaest godina. „Odlazim, kao što sam rekao.“

Samuraj se hitro pribrao. Preprečio mu je put. „Nećeš ti nikuda. Ti si begunac i neprijatelj Japana.“

Dva ratnika su stajala iza njega. Jedan je bio mršav, uskog prćastog nosa i sitnih očiju. Drugi je bio mali i debeo kao žaba. Nosili su po dva samurajska mača – standardnu *katanu* i kraći *vakizaši*.

„Ne tražim nevolje“, odvratio je Džek i podigao ranac. Bio je spreman da se dâ u bekstvo. „U prolazu sam na putu do Nagsakija. Napuštam zemlju, u skladu sa šogunovim naređenjem.“

„Nije ni trebalo da dolaziš ovamo“, zarežao je mršavi. Pljunuo je pred Džekove noge. „Uhapšen si...“

Džek mu je bacio štapiće za jelo u lice, da bi mu skrenuo pažnju. Jurnuo je ka vratima.

„Drž' ga!“, naredio je njihov vođa.

Žaboliki ratnik ga je uhvatio za zglob. Napadač se začas našao na kolenima. Jaukao je od bola, posle delotvornog zahvata. Zglobni obuhvat je bio prva lekcija iz *tajdzicua* koju je Džek naučio u *Nitn Iči Rjuu*, samurajskoj školi u Kjotu, u kojoj je proveo poslednje tri godine.

„Upomoć!“, zajecao je samuraj.

Vođa je isukao mač i jurnuo napred.

Džek je pustio debeljka, pre no što mu je slomio ruku. Bacio ga je pred samuraja u jurišu. Istovremeno je potegao *katanu* iz ranca. Čelični mač je sevnuo iz *saje*, dok je smrtonosno sečivo hitalo ka njegovom vratu.

Dve *katane* su se sudarile u vazduhu. Načas se niko nije pomerio.

„*Gajdžin* samuraj!“, preneraženo će vođa. Oči su mu bile krpne kao tacne.

„To je *taj!*“, ciknuo je žaboliki ratnik, podižući se na noge. „To je *gajdžin* za kim šogun traga!“

„Raspisao je lepu nagradu za njegovu glavu“, dodade mršavi samuraj. I on je potegnuo mač.

Tri samuraja su okružila Džeka. Stajali su između njega i vrata. Nije imao izbora. Moraće da se izbori za slobodu.

NERAVNOPRAVNA BORBA

Kelnerica, sićušno devojče s kratkom gustom crnom kosom, uplašeno je izvirila iza šanka. Ugledala je Džeka, sateranog u čošak.

Drumska krčma za niže slojeve bila je skromno, drveno zdanje, načinjeno uglavnom od bambusa, sa zidovima od kremkastog pirinčanog papira. Oslanjala se na nekoliko drvenih stubova. Stolovi behu stari i iskrzani. Iza šanka je bilo veliko bure sakea i nekoliko kamenih posuda za služenje pirinčanog vina. Džek je načas ugledao devojčinog oca. Krčmar je užurbano sklanjao nekoliko dragocenih porculanskih činija. Klizeća vrata, najočigledniji put za bekstvo, bila su na drugom kraju prostorije, iza tri samuraja. Pitao se da li krčma ima i zadnji izlaz.

„Da li moramo da ga uhvatimo živog?“, pitao je mršavko.

„Ne moramo, šogun će se zadovoljiti njegovom glavom“, odgovorio je vođa.

Shvatio je da ih ne može pobediti jednim mačem. Isukao je *vakizaši*. Podigao je oba oružja u odbrambeni stav. Akiko, najbolja i najdraža prijateljica, darovala mu je dva veličanstvena mača s tamnocrvenim balčacima. Pripadali su njenom pokojnom ocu.

Dragocene mačeve je iskovao Šizu, najveći majstor za izradu mačeva koji je ikada živio. Prvi put će ih upotrebiti u borbi. Lepo su mu ležali u ruci. Oštrice su bile savršeno uravnotežene.

Vođa je oklevao da napadne. Iznenadio ga je Džekov neobični borbeni stav. Većina samuraja je u dvoboju koristila samo *katanu*.

„Zna tehniku dva neba!“, kriknu žaboliki ratnik.

„Pa šta?“, prezrivo će vođa. „Nas je troje!“

Džeku nije promaklo da vrh vođine *katane* blago drhti, uprkos razmetljivim rečima. Tehnika dva neba je uživala strahovit ugled među samurajima. Svi su znali da samo najbolji polaznici *Niten Iči Rjua* dobijaju priliku da je nauče. Pričalo se da je gotovo nemoguće ovladati njome i da su retki samuraji kojima je to uspjelo nepobedivi u boju. Masamoto, osnivač samurajske škole i Džekov pokrovitelj, borio se i pobedio u šezdeset dvoboja.

„Ne budi naivan, klinac samo blefira. Nijedan *gajdžin* ne može da ovlada tom tehnikom“, reče vođa i gurnu debelog samuraja napred. „Ubij ga!“

„A zašto baš ja?“

„Zato što sam ti ja naredio!“

Samuraj je oklevajući potegao mač. Džek je bacio pogled na oštricu. Bila je čista i neokrznuta. Zaključio je da se zdepasti ratnik nikad nije ogledao u pravom dvoboju.

„P-p-predaj se, *gajdžine*, ili...“, promućao je.

„Ili?“, izazivao ga je Džek. Trudio se da dobije u vremenu i zauzme položaj iza stola.

„Ili ću ti... odseći glavu“, neubedljivo će debeljko.

„Šta će biti ako se predam?“

Samuraj nije znao šta da odgovori. Pogledao je vođu.

„U svakom slučaju, ostaćeš bez glave“, odgovorio je vođa sa sadističkim osmehom.

Klimnuo je. To je bio signal mršavom samuraju.

„U NAPAD!“

Sva trojica su navalila na Džeka.

Prevrnuo je sto. Debeljko je pao na pod i ispustio mač. Mršavi je zamahnuo prema Džekovom vratu. Vođa je ciljao stomak. Sagnuo se ispod prvog sečiva i odbio drugi napad *vakizašijem*.

Udario je mršavog samuraja nogom u grudi, pre no što je stigao da ponovo napadne. Poleteo je i tresnuo u stub. Drvo nije izdržalo. Slomilo se. Neugledno zdanje je zadrhtalo. Džek se okrenuo i zamahnuo *katanom* prema vođinoj glavi. Oštrica je zviždeći sekla vazduh. Proletela je tik iznad samurajeve glave.

„Promašio si!“, povikao je.

„Jesam li?“, rekao je Džek, dok je nasilnikov perčin padao na pod.

Samuraj, preneražen gubitkom statusnog simbola, nije čuo krckanje greda, sve dok nije bilo kasno. Džek je presekao veze koji su držali deo krova od bambusa. Debela, tvrda stabljika udarila ga je u glavu. Nestao je pod poplavom bambusa.

Mršavi samuraj ga je napao s besnim krikom. Ciljao je srce. Naterao ga je na odstupanje ka šanku. Blokirao je kišu udaraca. Protivnik je bio munjevito brz. Došao je u poziciju da mu zada opasan udarac u stomak.

Džek je u poslednjem deliću sekunde skočio u stranu. Kao brijač oštro sečivo proseklo je bure sakea. Prepolovilo ga je. Pirinčano vino se prosulo. Alkoholni vodopad je preplavio debelog samuraja, koji je klečao na podu pipajući za mačem. Idiotski osmeh mu je osvanuo na licu, kad je progutao nekoliko gutljaja sakea.

Na licu mršavog samuraja ogledao se strašan bes. Ponovo je podigao mač, rešen da dokrajči *gajdzina*. Kelnerica se podigla iza šaltera. Tresnula ga je glinenim krčagom po potiljku. Blago se zanjihao i pao na pod.

Džek je zapanjeno zurio u devojku.

„Neki ljudi jednostavno ne mogu da podnesu piće“, rekla je. Nevino se osmehivala, dok se debeli samuraj klizao po mulju i pirinčanom vinu.

Uspeo je da ustane. Sake mu je kapao s lica. Pogledao je pale drogeve i uzmakao od Džeka.

„Ovo nije ravnopravna borba“, mucao je, dok mu je mač drhtao u rukama.

„Nikad nije ni bila“, odvratio je Džek. Izveo je udarac jesenjeg lista.

Dva puta je sečivom pogodio zadnji deo protivnikovog mača. Očas posla ga je razoružao.

Samuraj je podigao ruke u znak predaje. Mrmljao je: „Nemoj da me ubiješ!“

Džek je u treptaju oka zamahnuo ka zdepastom ratniku, s oba mača. Debeljko je vrisnuo. Prodorni pisak je ubrzo prerastao u žalobni jecaj.

„Ne želim nikoga da ubijem“, poručio mu je Džek, kad je vratio mačeve u korice. „Hoću samo jedno, da se vratim kući.“

Samuraj je začuđeno spustio pogled. Bio je neozleđen, ali mu je *obi* pao na pod, zajedno sa *sajama*, *inro* kutijicom i niskom novčića.

Pobegao je iz krčme, užasnut Džekovom mačevalačkom veštinom.

PLANINE IGA

Džek je razgledao razorenu krčmu. Borba je opustošila skromno drumsko svratište. Stolovi su bili prevrnuti, polovina krova se obrušila. Na podu je bila velika bara lepljivog sakea. Očajni vlasnik je sedeo u čošku, glave zarivene u šake.

Džek je opazio samurajevu nisku novčića. Podigao je i predao kelnerici. „Ovo bi trebalo da bude dovoljno za nadoknadu štete.“

Naklonila mu se, u znak zahvalnosti. Gurnula je novčiće u rukav kimona.

„Reci mi zašto si mi pomogla“, pitao je. Iznenadilo ga je što je smogla hrabrosti da se bori, da i ne govorimo o odluci da pomogne strancu.

„Ta trojica svakodnevno maltretiraju goste“, objasnila je. Nastavila je, nakon što ga je krišom i s divljenjem osmotrila. „Ti si prvi koji im se suprotstavio... i pobedio.“

Vođa je stenjao ispod gomile bambusa.

„Trebalo bi da kreneš“, reče devojka. „Njegov prijatelj će se vratiti s pojačanjem.“

„Da li će iko poverovati polugolom čoveku koji zaudara na sake?“, našalio se Džek.

Kelnerica se zakikotala. Naglo je ućutala kad je čula zvonjavu staničnog zvona.

„Polazi iz ovih stopa!“, krikнула je.

Žurno je zabacio ranac na leđa. Izvirio je na vrata i ugledao odred samuraja. Hitali su ka krčmi.

„Sledi me“, reče devojka. Povala ga je iza šanka, kroz kuhinjicu, do zadnjeg izlaza. Usput je zgrabila pakovanje pirinča. Tutnula mu je slamnatu kutiju u ruke. „Uzmi ovo i beži ka jugu.“

Pokazala je ka uskoj stazi. Odvajala se od glavnog druma i nestajala u šumi.

„Kuda vodi?“, pitao je Džek.

„U planine Iga.“

Očajnički je zavrteo glavom. Zemlja nindži je bila poslednje mesto na koje bi išao. Prestao je da okleva, kad je čuo kako samuraji razvaljuju vrata krčme.

„Drži se staze i pazi na razbojнике“, posavetovala ga je devojka.

„Hvala ti“, odvrati Džek. Znao je da rizikuje život, pomažući mu. „Šta ćeš ti da radiš?“

„Ne brini za mene“, rekla je. Mahnula mu je da požuri. „Reći ću da si me prisilio da ti pomognem.“

„GDE JE GAJDŽIN?“, neko je dreknuo u krčmi.

Potrčao je što ga noge nose, kad je čuo krčmarev hitri i poslušni odgovor.

„Pazi se nindži!“, devojka je povikala za njim.

Bežao je od šogunovih samuraja, iako je znao da je odluka da potraži spas na teritoriji smrtnih neprijatelja ravna samoubistvu. Leteo je, praćen samurajskim kricima. Trčali su stazom, nestrpljivi da ga uhvate. Kelnerica je razgoropađeno pokazivala u njegovom pravcu vrišteći: „Držite lopova! Držite lopova! Ukrao je pirinač!“

Dosetljiva je i promućurna kao Akiko, pomislio je.

Laknulo mu je kad je zaključio da je ubedila samuraje u svoju nevinost. Stigao je nadomak linije drveća, kad ga je obogaljujući

udarac pogodio u leđa i oborio na tle. Ošamutio ga je, ali je nekako dopuzao do šume. Bacio je pogled preko ramena i ugledao samuraja. Jurio je za njim, da bi ga dokrajčio. Video je šta ga je udarilo – strela mu je virila iz leđa.

Gotov je. Samuraj neće imati milosti.

Čudio se što ne oseća bol.

Shvatio je da se strela zarila u ranac, a ne u njega. Ustao je i zaždio u šumu. Druga strela mu je prošla tik iznad glave. Zarila se u obližnje stablo.

Prestao je da se osvrće. Potrčao je brže. Srce mu je lupalo, a pluća gorela. Staza je vijugala kroz šumu. Bivala je sve uža, dok se uspinjala ka planinama oko zloglasne provincije Iga.

Progonioci su ga stizali.

Prolazio je kroz šumarak bambusa. Isukao je *katanu* i sekao mladice levo i desno od sebe. Stabljike su padale po stazi. Kotrljale su se nizbrdo, blokirajući put samurajima. Morali su da stanu i proseku sebi prolaz kroz pale mladice.

Na taj način je dobio nešto vremena. Znao je da će ga sigurno stići ako ostane na glavnoj stazi. Na prvoj raskrsnici je odabrao uži i ređe korišćeni putić. Zalazio je sve dublje u šumu. Svetlost je brzo bledela. Sve gušće krošnje sprečavale su prodor sunčevih zraka.

Usporio je trk. Osluškivao je. Povici progonilaca su se gubili u daljini. Pobegao im je – bar za neko vreme.

Povratio je dah i spustio ranac. Pored strele je bio mali zavežljaj od crvene svile, dar učitelja zen filozofije senseja Jamade. Sadržao je *omamori*, budistički talisman, koji je štiti vlasnika. Njegova delotvornost se posle ovog nije mogla dovoditi u pitanje. Ispraznio je ranac i otkrio da ga je priručnik spasao. Strela se zarila u tvrdu kožu na koricama navigacionog vodiča. Nije mogao a da se ne nasmeje. Rizikovao je život da bi ga povratio. Danas mu je uzvratilo uslugu.

Priručnik mu je davao nade da će zaploviti ka dalekom domu. Očeva knjiga je bila dragocena, zato što je postojao veoma mali broj tako pouzdanih navigacionih priručnika. Predstavljao je više od neporedivog navigacionog pomagala. Za zemlju koja ga poseduje bio